

løbe ved at undlade Selvangivelse. Denne Risiko indskrænker sig nu til Indkomsten alene, idet Forholdet som bekendt er, at Ansættelsen skal overstige den virkelige hafte Indkomst med over 25 pCt., for at den paagældende skal kunne klage over den, naar han har undladt Selvangivelse; men den samme Bestemmelse er nu udvidet til at gælde Formuen. Jeg hilser denne Bestemmelse med den største Tilfredshed, for det første fordi der ikke her ved paalægges nogen ny Byrde, idet det altid vil være lettere for Skatteyderne at angive deres Formue, end det er at angive deres Indkomst. Og naar man mener, at det er saa overmaade let at finde de faste Indkomster i Sammenligning med Landbrugets, vil jeg pege paa, at det dog er mindst lige saa vanskeligt at finde Forretningsindkomster som Landbrugsindkomster. Jeg hilser som sagt denne Bestemmelse med Tilfredshed, fordi det vil være let for de skattepligtige at benytte sig af den, og jeg har en Mistanke om, at naar Formuen ikke angives, er det alligevel hyppigt med en lønlig Tanke om, at det ikke skal lykkes Ligningsmyndighederne at finde alle de Tusinder, hvoraf en stor Formue bestaar. Men jeg hilser Bestemmelsen med Tilfredshed ogsaa af en anden Grund, og det er den, at det utvivlsomt vil bringe adskillige nye Formuer frem og bringe de alt bestaaende Formuer til at vokse. Naar man ser paa den Virkning, Selvangivelsespligten havde overfor den preussiske Skattelov i 1891, hvor der blev indført Selvangivelsespligt for Indkomster over 3,000 Mark, og hvorom Dr. Nitschke i Breslau i et Værk, der udkom i 1902, oplyser, at denne Bestemmelse havde til Følge, at Indkomsterne over 3,000 Mark steg med 49 pCt., synes det mig ikke urimeligt at antage, at den nye Bestemmelse, man indfører for Formueskattens Vedkommende, vil have, om ikke saa stor saa dog nogen Virkning i samme Retning.

Jeg skal ikke gøre flere Bemærkninger om Enkeltheder i det Lovforslag, som jeg her har dvælet ved, men vil gøre et Par Bemærkninger om de Udsigter, der efter min Mening er for at gennemføre det Skattekompleks, som her er forelagt, i Særdeleshed den Indkomst- og Formueskattelev, som vi nu tale om. Jeg skal da sige, at de synes mig gunstige. Den store Strid, der stod om Skattereformen i 1901—02—03, navnlig om den nye personlige Indkomstskat til Staten, hidrørte væsentlig fra dens Anvendelse til Afløsning af de gamle Grundskatter. Herom kan der

formentlig ikke være nogen Strid nu for Tiden, da dens Nødvendighed vist er almindelig erkendt, og man fra alle Sider vel maa kunne blive enig om, at det er umuligt at skaffe Staten de forøgede Indkomster, som ere fornødne, uden ogsaa at medtage Indkomst- og Formueskatten i den Udstrækning, som det her er sket. Og jeg vil sige, navnlig med Henblik paa det andet høje Ting her ovenover, at man skal ikke gøre sig noget Haab om at faa en Overflytning af de direkte Statsskatter i dette Forslag til de indirekte Afgifter paa Livsfornødenheder. Den Reform, der blev gennemført i 1908, med Lettelser i og Ophævelser af Tolden paa Livsfornødenheder, gaar dette Ting utvivlsomt ikke med til at forringe i nogen væsentlig Grad. Jeg beder derfor bemærket, at det er os om at gøre at faa disse Love gennemførte i det væsentlige med det Princip, hvormed de her ere forelagte. Om Enkeltheder er mit Parti villigt til at forhandle.

Bang: Hvis Forslaget om Indkomst- og Formueskatten laa for os som et isoleret Hele, som en i sig selv afsluttet Plan til en Revision af den bestaaende Lov, som noget, der kunde betragtes og bedømmes løsrevet fra Sammenhængen, uden Forbindelse saavel med den almindelige finansielle Situation, som Militarismen har bragt os ind i, som ogsaa med det Sæt af Skattelove, hvoraf det danner en integrerende Bestanddel, hvis dette var Tilfældet, vilde jeg finde, at det i flere Henseender godt kunde bruges som Grundlag for en Forhandling, idet det ved Siden af enkelte beklagelige Tilbageskridt og en enkelt Besynderlighed, som det endnu ikke ret er muligt at blive klar over, rummer enkelte Forbedringer, ganske vist ikke meget vidtgaaende og betydningsfulde, men dog heller ikke helt værdiløse.

Som et af de vigtigste af disse smaa Fremskridt maa jeg maaske nævne Overgangen til det helt nye Princip for Skattepaaligning, idet man foreslaar i Stedet for den hidtil gældende faste Skala at indføre den langt mere rationelle Rateskala. Derved undgaar man det bratte Spring i Skatteydelsen, som er urimeligt og tilmed frister til Bestræbelser for at presse sig ned under den Grænse, der adskiller en højere og en lavere Skatteprocent. Hvis Skatteyderen har en Indtægt af 9,950 Kr., har han hidtil betalt 2,4 pCt. i Indkomstskat, men stiger hans Indkomst med 100 Kr., forøges Skatteprocenten saa stærkt, at han af disse 100 Kr. kommer til at